

KOPRIVA NIKOLETT

*Amire csak a fák
emlékeznek*

ENUMERÁCIÓ

Az Előrettek Helyőrség frókadémita debütsorozat

KOPRIVA NIKOLETT

*Amire csak a fák
emlékeznek*

VERSEK

Budapest, 2020

A könyv a Kárpát–medencei Tehetséggondozó Nonprofit Kft. kiadásában jelenik meg, az *Előretolt Helyőrség Íróakadémia* program keretén belül.

A kötet megjelenését támogatta az
Emberi Erőforrások Minisztériuma.

EMBERI ERŐFORRÁSOK
MINISZTERIUMA

Szerkesztői munkálatok: Orpheusz Kiadó Kft.

Lektorálta: Végh Attila

A szöveget gondozta: Luca Anna

A borítót Kopriva Attila *Árnyékban* című festményének felhasználásával Szentes Zágón tervezte

Tipográfia, tördelés: Péter Gábor

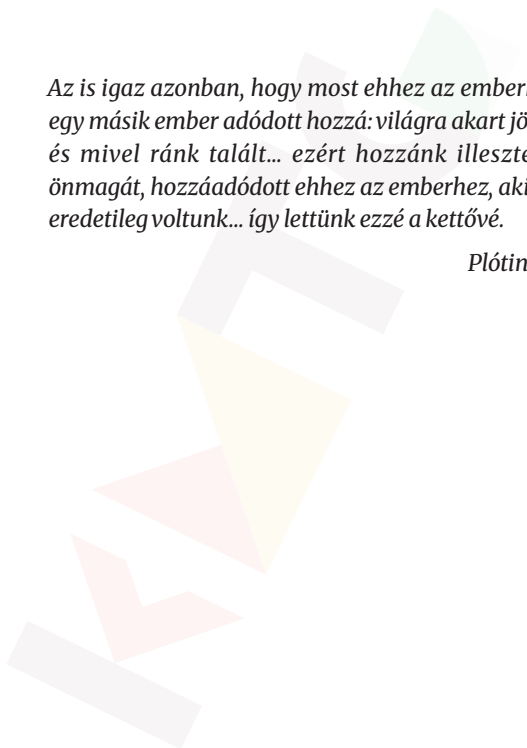
© Kopriva Nikolett, 2020

© Kárpát–medencei Tehetséggondozó Nonprofit Kft., 2020

Minden jog fenntartva.

ISBN 978-615-5814-59-4

ISSN 2560-2535

Az is igaz azonban, hogy most ehhez az emberhez egy másik ember adódott hozzá: világra akart jönni, és mivel ránk talált... ezért hozzánk illesztette önmagát, hozzáadódott ehhez az emberhez, aki mi eredetileg voltunk... így lettünk ezzé a kettővé.

Plótinosz

A fák ugyanolyanok

Száradás

Nevelünk magunkban egy fát.
A bőrünket átluggató ágak beleszakadnak a születésbe.
Csontjainkat gyökerek indázzák,
váratlan pillanatokban szisszenünk fel,
elkéült végtagokkal rójuk a szokásos utakat,
nem nézünk a kirakatüvegbe.
A villamoson mindenki a kezét takargatja,
a sebezhetőséget be kell csomagolni.
A napok felcserélhetők, csak
a tükörbe néző arcok változnak.
Hol itt, hol ott egy ismeretlen jegy, amit hazahozunk
állandósult bolyongásainkból, lefekvéskor
hezítálunk az utolsó gondolattal.
Kényszereinktől gyerekkorunkban kezdünk függni,
képzeteinket beleneveljük a kert növényeibe,
kiszáradunk, mielőtt rájuk bizonyítanánk,
hogy méltatlanok a létehez.

Átrajzolt helyek

Nyomaink lekopnak a földről,
hogy átadják helyünk az újaknak.
Legközelebb más színűek a házak,
a hegyek vonalait átrajzolja a köd,
mert kitagad magából a táj,
mások az utcanevek.

Amikor az első vonat felé rohantam,
emlékem mégis a fába forrt.
Anyám minden reggel kiment a kertbe,
hogy leszedje a megfeketedett leveleket.
Mára ágaik túlnőtték magukat,
nem teremnek gyümölcsöt.
Évekkel később tűnt fel:
csak a kertben nem vagyok idegen,
és nem tudtam, eső zuhog,
vagy a fák sírnak.

Háromszázhusz

Az út menti fákat számoltad, kettesével,
mert a túloldalon minden fának párja volt.
Nem értetted, miért nincs napszak,
melyben árnyékaik összeérnek.
Talán ha a Napnak is lenne egy tükörképe a túloldalon.
A szél dühösen rohangál föl-alá az udvaron,
rángatja a kilincset, üvöltözik az ablak előtt.
Az emberek bezárkóztak a házba, te messze voltál.
Háromszázhusz fa.

Akkor felkapott a szél, a magasba repített.
Tested súlyosabb volt, mint máskor,
senki sem volt a felhők mögött.
Fekete, hullámozó szőnyeg a madárraj.
A fák ebben az értelmezhetetlen állapotban
akkor először egymásba kapaszkodtak.
Amikor továbbállt a szél, zuhanni kezdteél –
odalent azt rebesgették, madárrá változtál.

A felhők felé

Sárgásbarna fény kúszik a falu felé,
csorog a küszöbök alatt.

A sírásó a nap végén az utolsó kocsmában sörözik.

Leginkább néma, szeme sárga ködben.

A kocsmá mindig ugyanabban az időben zár,
a hideg ráz a hazavezető úton.

A fák a felhők felé menekülnek.

Burok

Nem vesszük észre, hogy elfogyunk,
csak mikor zavarni kezd, hogy egyre ritkábban
halljuk az embereket.
Mindenki azt a világot cipeli,
amit álom és ébrenlét között öntudatlan teremtett.
Helyenként olyan vastag a kerítés,
hogy át sem hallani a túloldalra,
a tölgyek tetején is csend vibrál.

A dér

Az emberek zseblámpával közlekednek
hajnalban. A szentjánosbogarak fénye
akkortájt huny ki.
Fehérség lappang az udvarok között,
elnyeli a fenyőfákat,
tompá kutyaugatás. A busz jönni fog.
Mintha álomból törne elő, fénye szétszóródik az úton.
Amikor elrobog, már nem fázunk,
de a dér hajszalainkon időz,
higgyük azt: tényleg megőszültünk,
otthagytuk magunkat a ködben.

A harmat időnként

I.

Hajnalban kitárom az ablakokat,
hogy kiszivárognak azok az álmok,
melyekre nem akarok emlékezni.
Míg alszom, átrendezed a szobákat,
utána nekiütközöm mindennek,
és napokig keresem magam.
Futok a tegnapi felé.
Leverem a polcra a tárgyakat, eltörnek,
ahogy azok a mondatok,
melyeket egykor fiókokba rejtettem –
részegen se jussanak napvilágra.
Hogy valahogy igazoljam a létet,
megkeresem, és kidobálom mindet.
Elgurulnak,
nem ütköznek semmibe.

II.

Az álmok a szoba falára dermednek,
amikor nincs, ki megálmodja őket.
A harmat időnként belepi a tárgyakat,
rajtuk hagy valamit a hajnali hűvösből.
Egyre hidegebb.
Ki kell számolnom, meddig maradhat
nyitva az ablak – a túl hosszú csend
árt a faleveleknek.
Már feketedik a kert.
Itt csak a kamra ajtaja néz kelet felé.
Reggelente gyertyát gyújtunk,
hogy megfőzhessük a kávé.

III.

Álmomban azt mondta a hegy,
lassan elfelejtenek az otthoni fák.
A kavicsok átrendeződnek,
kényelmetlen minden cipő.
A hiányba más tartalmakat illesztünk,
vagy új hiányokat nevelünk,
ne tűnjön fel a föld közönye,
amikor megpróbáljuk rajta hagyni
lábnyomainkat.
Szaggatott a hang – felzabálta az idő.
Talán ezért feketedik az erdő
a hegyen. Megnémul.
Hiába kiáltunk.

Akit hátrahagyunk

I.

A plafonig érő ruhakupacba bújtam.

Nem szeretek pucér lenni. A ruhák érdesek,
évek óta a helyükön porosodnak, köztük kinőtt
vonások, szavak.

Ha ajtó nyílik, régi önmagam lép be,
napokon keresztül jár-kelek a szobában.

Magyaráz: a fáknek a kert keleti oldalán a helyük;
a kerítés túl alacsony, egy mozdulat, és bárki belát;
néztek magamra, elnyútt ruhahegy darabja,
szemem két halványodó lámpás egy erdei ösvényen,
hajszálaim korhadó növények,
holtan hevernek a földön.

A tulipánok rég megfeketedtek,
sosem lettem jó felnőt.

Ő sem meztelen, néha hónapokra eltűnik.

Ilyenkor igyekszem kibújni a hegyből, megszületni,
de a nap már nem kel föl,
nem tudok mozogni a ruháktól.

II.

Egyes részeink a tegnapi maradtak.
Futnánk, de újra kell tanulnunk járni,
visszaemlékezni mozdulatokra, melyeket
jelentéktelennek hittünk.

Csúszik a földút, többször elesünk,
akkor éjjel homokot köhögünk föl,
félrebeszélünk a szánkban ragadt szemcséktől.
A faágak átnőnek az ablakon, felérnek a mennyezetre.
Cigaretta-árpárás hull a bőrünkre, nem érezzük.
Átkopog a szomszéd, azt kérdi, az új vagyunk-e,
vagy akit hátrahagytunk.

III.

Nekem adtad azt a régi fűzfát a kertben, azt mondtad,
ugyanabban a szélviharban állunk.

Ha elhalkul, napokig nem térünk magunkhoz:

ő kikúszik a kerítésen, úttestre simul,

én az ablakból csillagfényt nyelek.

Éjjel halkan sír a fa. Körülötte becsukódott virágok.

Amikor a Hold már nem bír fennmaradni az égen,
ráömlik, leveleit vörösre festi.

Reggel színek csöpögnek a fűzről.

Alatta nedves füvek, magasra nőnek,
törzsére fonódnak, szorítják.

Amire csak a fák emlékeznek

I.

Idegen kapualjakban eltaposott jégvirágok.
Az égen nem szakad föl a sötét,
köd hullámszik az utcák fölött.
Mikor felébredek, még nem látok,
szemem helyén izzó gömb.
Kitapogatom a testem – ez is egy stádiuma a létnek.
Ütöm az ajtót, csíkos pizsamás férfi nyitja ki,
szemében megtörik arcom.
Csak aludni akarok.
Amikor rám csapja az ajtót,
csörömpölve hullik szét az üveg,
szilánkjai megszagatják a kék ruhát,
nem veszem föl soha többé.
Föld íze a számban, mintha egyszer már eltemettek volna,
rám nőttek a jégvirágok,
ki van a bőröm alatt (?)
Csak aludni akarok.

II.

Országúti kocsmában filléres vodka,
penészes asztalokon művirág,
húgyban úszó vécék,
eltűnt tenger szaga,
traktor zúgása a távolban,
nem ér ide soha.

Hamvakat hurcoló köd,
széltől remegő ablak,
egy térfigyelő kamera üres pillanatai,
amire csak a fák emlékeznek,
biciklin széllel szemben,
kormányra fagynak az ujjak,
varjakkal közeledő horizont,
a kinyíló ajtókból szivárgó félelem,
a kihúzott függönyökből szivárgó rémület,
zaj, amelynek nincs eredete,
magzatpózban a víz alatt.

III.

Kék és nyirkos a kezem.
Ellapátolom a ház előtti cigarettahegyét,
a törött borosüvegeket elásom,
leülök az erdő közepébe, várom, hogy a nap sugarai
fölégessék a fákat,
te az utcákon járkálsz, megállsz egy ablak alatt,
kezedben sör és cigaretta.

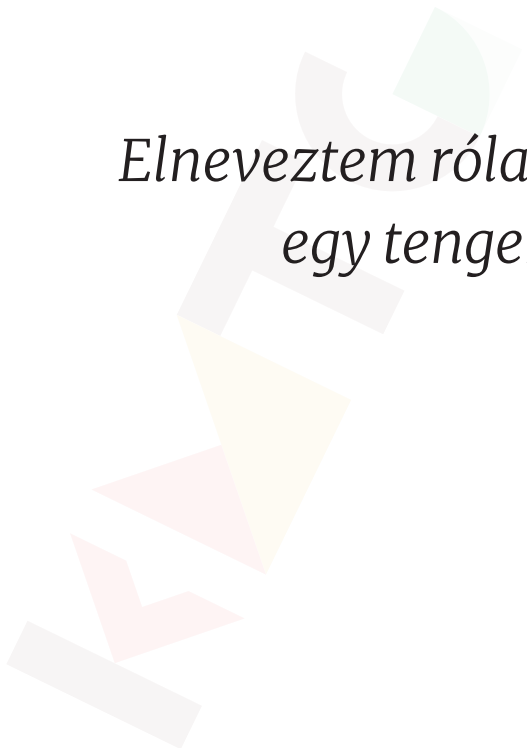
A szó semmilyen értelmében nem találkozunk.
Amikor levágom a kezem, sírsz.
Megnyugtatlak.

A fák ugyanolyanok

egyszer megkérdezted
miért lyukasak a ruháim néhol a bőröm
megnyugtattalak így megy manapság
néha meg kell állnod a tükör előtt
hogy lásd ott vagy-e még

a mi utcánkban eltűnnek a szomszédok is
magukkal viszik az udvart a kutyát a sört
aztán időnként hajnalban újból
susmognak az ablak alatt
a kocsmában megszokott
ha valaki nem jön vissza a mosdóból
ízesen nevetnek azon hogy „elnyelte a föld”
pedig látszólag minden áll
a fák ugyanolyanok mint tíz éve

*Elneveztem rólad
egy tengert*

Tegnap a sirályok

A tenger mélyén lelkek alszanak.
Hajnalban, amikor nincsenek hullámok,
hallom szuszogásuk.
Ablakom a vízre néz,
de tegnap húszezer sirály fölfalta a horizontot,
azóta nem tudom,

hol van a tenger vége, s hol kezdődik az ég.

Nincs miben tükröződnie a Napnak,
mégis éget, füstöl a bőröm.
Cafatokban tépem le magamról.

A tengertől követelem huszonegy évem,
de csak magamat hallom,
és az eltűnt horizont csendjét.

Rituálé

Éjjel a tenger kapumat döngeti.
A hullámok olykor a házig lopakodnak,
hogy elsodorhassák a lépcsőre hullott
faleveleket.

Óramutatók közül bámulnak
a meg nem történt tettek.
A foszló hang mindig túl korán vagy későn
jut el a célzotthoz,
így lesz mindennapos a dadogás.
Lefekvés előtt bezárok ajtót-ablakot,
hogy a víz lassabban szivároгjon be.
Reggel kifacsarom a párnát,
lenyelem a szájpaddlásomra ragadt leveleket.

Percenként sír föl a csengő.

Napfény délben

A tengerek idővel elapadnak. Hogy a halak a vízzel tűnnek el, vagy a homokvilághoz igazodnak, bizonytalan. Ahogy az is, hogy a hínár és egyéb vízi növények mennyire tolerálják a nyers napfényt délben. Amikor eltűnt a tenger, hosszan feküdtünk az ablak előtt paplanba bugyolálva. A csillogásba dermedt szem képtelen tükrözni az eget.

Madárraj

Tengerek fakadnak benned. Amikor alszol,
hallom, ahogy homlokod mögött morajlanak a hullámok.
Szuszogásod szél a víz fölött, amikor madár köröz,
megrándulsz, nincs hova leszállnia.
Nem emlékszel az álmaidra.
Hajnalban hangosabb a szél,
ereid megfeszülnek – vízre szóródó villámok.
Fekete madárraj az égen,
szárnycsapkodásaikban
remeg a mély.

Elneveztem rólad egy tengert

Hosszu Kálmánnak

Elneveztem rólad egy tengert, azt, amelyiket
a házunk mögötti szikláról látni.

Amikor megunjuk a falu csendjét, ott lógatjuk a lábunk,
nézzük, ahogy a felhők a horizontra csöpögnek.

Azt mondtad, nem halhatok meg, közben
a téridőről magyaráztál és a végtelenről.

Felzúgott egy vonat, pedig itt már nincs is vasút.

A tenger illata hajnalban az udvarunkban várakozik.

Olyankor sirályok ülnek a fákra, hallgatják, hogy
sziszeg a távol: valamikor ez is víz volt.

Nem akarom, hogy korábban halj meg, mint én, mondtam,
és kaparni kezdtem a sziklát, elrántottad a kezem,
hogy minden összeomolhat: belezuhanunk a tengerbe,
a hullámok felcsapnak a szikla tetejéig, ellepik az udvart,
felkapják a házat, és nem lesz hova visszamennünk.

Nem árultam el, hogy már nem emlékszem,
ki voltam azelőtt.

A tenger, amit elneveztem rólad, türkiz, ha esik az eső.

Olyankor bentről nézzük a sirályokat,
köröznek a kémény fölött.

A levelek sem

Megőszült tenger, ez volt a vak remény:
Úgy hagyni tenger, a tengert,
Hogy jajgasson,
Hol erős karral habjába csaptam én.

Ady Endre: A megőszült tenger

A fal remeg, amikor túl hosszan hazudunk magunknak.
Hogy nincs itt káosz, hűtlen ablakvászón,
hogy olykor nem szakad le a plafon,
és nem egy idegen ajtó csukódik hajnalonta.

A fény fogy. Elnyelik a lámpabúrába döglött bogarak.

Remeg a test, érzi, valami nem illő nevelkedik benne.
A levelek lehullanak, meghalnak inkább,
ha nem tűrik meg a növényt. Víz áll a házban.
Hangtalan, szinte nincs. Csak az óra dübörög.

Percenként törik meg a lét.

Éjjel valami leveti pikkelyeit, árnyékát őrzik a terek,
fehér nyomát felszántott levélszőnyeg.
Nem mondjuk ki: bennünk forr a tenger,
bennünk őszül meg.

A hegy csak látomás

A szarvas így szólt: „Az Embernek megvan mindene. Több kívánsága nem lesz.” Ám a bagoly azt mondta: „Nem így van. Tátongó lyukat láttam az Emberben. Csillapíthatatlan sóvárgást. Ettől szomorú, ezért akar még többet. Megy tovább, és elveszi, amit megkíván... Míg a Világ egyszer azt nem mondja: »Nem vagyok többé, nem maradt mit adnom.«”

Apocalypso

Ki kéne bolondulni innen...

Kemény István

I.

Csíkos zokniban indulsz világgá.
Rágyújtasz, eszedbe jut a könyv a leszokásról,
mosás közben morzsolódott szét,
a raktáron nem volt új.
Már régen sem a szentek szobraira
vagy a tömjén illatára figyeltél,
hanem a templomban járó huzatra.
Kilépsz a kapun, szalmakalapodba is ez a huzat kap,
sokáig futsz ellenkező irányba, míg elesel,
száraz homokot köhögysz.
Így mentél világgá, alulöltözötten,
a tengeren túl úgyis meleg lesz,
pedig azokat az országokat rég kilakoltatták.

II.

Gyerekkorodban addig feküdtél a kádban,
míg összezsugorodott a fürdőszoba,
a csepegő vízcsap, a páragőzős tükör.
Becsuktad a szemed, már vonaton ülsz,
ablakából látod először a tengert. Erről sosem beszélsz.
Azt is elképzelted, elszállsz,
mint a cigarettafüst;
ránkos lett a bőröd, a víz kihűlt.
Egyszer eltűnt a virágoskerted, napokig feküdtél a helyén,
régén az út menti fenyők nyelték el a napfényt,
most égő bőröd szívja a föld szagát.
Ablakod üvegét még évekig betörték a virágok,
rád tekeredtek, és megfojtottak.
Kék lettél, mint a falak.
Senki sem keresett.

III.

Hullámok nyelnek el minden hajót.

Beülsz egy part menti kocsmába, sört rendelsz vodkával,
rádió szakadozik, hús üres pohár az asztalon.

Kint kopog az eső.

Amikor megkérded, mikor indul hajó a tengerentúlra,
nem értik, múlt télen jött vissza az utolsó,
innen már csak a város felé vezet út,
ahol idővel mindenki belehal a levegővételbe.

Nem mondd el nekik, hogy évek óta

nem jártál városban, azt sem, hogy a hegyi parasztok
előbb-utóbb elzárják az utat a többi ember előtt.

Már alig figyelsz, mit beszélnek, papírhajókat hajtogatsz
sárga újságlapokból,
és kisétálsz az esőbe.

IV.

Gyakran megrémít a tükörben élő világ,
ha belenézel, otthagysz valamit.

Álmaidban idegen szag szivárog föl az ágyad alól,
reggel félsz felkelni.

Elhúzod a függönyt, állsz a fényben,
az égről csüngő arany korong beleég retinádba.

Órákig vak vagy, levered a tárgyakat,
kávét főzöl, beszélsz magadban,
közben táncolsz.

A Nap már ablakpárkányodon,
amikor végre látsz,
a hálószobát, a tükröt kerülöd,
vizet engedsz a kádba, elmerülsz.

V.

Már nagyapád sem mert felmenni a tetőre,
a nagy fűzről kémlelte a kémény füstjét.
Nagyapád rég halott volt, mikor visszajöttek a varjak,
és naplementekor a fehér házat feketére festették.
Sokszor már délben figyelted az eget,
majd a fürdőszobába zárkóztál,
idővel a vízcsapból is varjúkárogás ömlött.
Zörgött a vitrin, festményeiből kimásztak
az alakok, felkapaszkodtak a csillárra.
Szomszédod behúzta függönyeit.
Azután vaksötétben
egy sarokban ülve hallgattál,
fültre tapasztott kézzel,
pedig tudtad: akkor múlik el,
ha végre elalszol.

VI.

A kocsmá emeletén vettél ki szobát,
sziget a sötétben – csak a te ablakod világít hajnalig.
Világítótorony fénye futkároz a vízen,
Hold gömbjéből hajó imbolyog elő,
tudod, hogy nem érted jön,
valaki mást visz el:
testedbe egy messzi országból jött
koldus lelke költözik, félig vak,
mert húsz éve nem látott embert.

Másnap faggatod a kocsmárost,
nem érti,
pedig a tükrök is tudják.

VII.

Mindig nehéz volt átaludnod a telet,
ablakra tapadt jégvirágok ködösítik el az udvart.
Rég felnőttél, amikor kiújult a klausztofóbiád,
remegett a decemberi sötét.

Álmodban anyád mézes teát hozott tálcán,
körülötte kakukkfűillat, mögötte a gyerekkor.

Hangyákkal a hajadban,
torkodban méz ízével keltél,

kanna sípolt a konyhában,
régés-rég, lefekvéskor felejtetted ott.

Mikor ablakot nyitsz, megtántorít a szél,
a hangyák az ablakpárkány felé indulnak,
marják a tested.

Anya egy másik országban, üstben főz teát.
Vitrin üvegében arc, undorodva nézed,
pedig még mindig messze a tavasz.

VIII.

Reggelre alábbhagy a szél.
Egy öreg bohóchalakat keres a parton,
zsebében üveggyöngyök.
Leheveredsz, a nedves homokban körmeid
élettelen kagylók.
Valaki forró teával kínál, meg se hallod.
Amikor megérintéd a halász vállát,
a gyöngyök szétszóródnak a vízben,
úgy kap utánuk, mint a gyerek,
de csak egyet akar megmenteni.
Színes halak vibrálnak a hullámok között,
elnyelik a gyöngyöket.

IX.

Felesleges lenne felválni a hasukat.
A gyöngyök eltörnek bennük,
eggyé olvadnak, hisz világuk is egy.
Az utolsó percben, a tenger legmélyén úgyis
ugyanazzá váltak volna.
És mi eggyé fogunk válni bármivel is? – kérdezted,
csak úgy félvállról, cigarettafüstben,
erre sem kaptál választ.
Feketedik az ég, pedig még csak délelőtt fél tíz,
a kocsma függönyeit kitépi a szél,
rádobja a tengerre.
Jeges hullámok csapódnak a partra,
a halász azt mondja, a vihar a túlvilágról jön.

X.

Féltél a szomszédasszonytól.

Egyszer a hátadra kötött egy nagy követ,
görnyedten csoszogtál hazáig.

Az utca gyermekeinek nevetése hajszálaid közé ragadt.

Azóta is érzed néha a hátad,
már nem lehet leoldozni.

XI.

Fájt, amikor csónakba ültél,
főnt szakadoztak az ég sebei – a fény
felhasította a felhőket.

Csak a halász integetett, tudta, búcsúzni kell.
A bohóchalak egy darabig követtek, aztán
széttörtek a hullámok között.

Szilánkjaik között lebegtek a gyöngyök.
A víz fölfalta mögötted
a partot, elállt a szél.

XII.

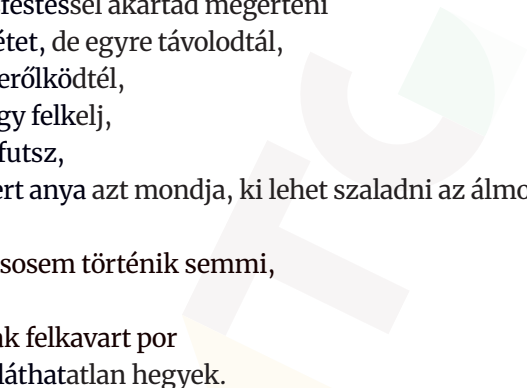
Éjjel bálnák éneke zengett,
a tenger mélyén, jeges sötétben lebegtek.
Hosszan bámultad a vizet,
de semmit sem láttál, túl ember vagy
az alattad úszó világhoz.

A távolban olykor kirajzolódott egy hegy,
majd eltűnt, lehet, hogy sosem volt ott.
A hegy csak látomás,
szólt valahonnan az öreg halász,
pedig hónapok óta egyedül vagy.

A hangok eredete ismeretlen,
lehet, a bálnák is megnémultak.

XIII.

A parton üresség,
és letűnt életek a homokban,
vízben térdeplő fák, imbolygó Föld.
Egyes bokrok és növények megtanulnak vízben élni,
ágaikon fennakadt halak,
a madarak szokatlanul alacsonyan repülnek,
eszedbe jut, mikor éjjeliőr voltál
egy rége kastélyban, Satie-t hallgattál.
Egy fekete holló körözött a viktoriánus csillár körül,
fénylettek tollai. Aztán körülötted írta a köröket,
többször beléd ütközött,
visszatartottad a lélegzeted, és számolni kezdtél,
pedig tudtad, értelmetlen, vörös csőre porcelán,
nem emlékszel, mi történt,
csak a zsigeri félelemre,
amikor alacsonyan repülő madarat látsz,
fázó szobor, állsz, nézel,
várod, hogy a jelen összefolyjon a szemed előtt, órákig,
talán hetekig vagy mozdulatlan. Éjszakáid rágja a só,

és szédülsz, mint amikor gyerekként
vízfestéssel akartad megérteni
a létet, de egyre távolodtál,
és erőlködtél,
hogy felkelj,
és futsz,
mert anya azt mondja, ki lehet szaladni az álmokból,

de sosem történik semmi,

csak felkavart por
és láthatatlan hegyek.

Érintkezések

Találkoztam Walt Whitmannel
a szomszédos fán ücsörgött
levelek erezetét analizálta
fa kérgét gyümölcs formáját
hogy miből áll a szél illata
Találkoztam Walt Whitmannel
kertemben ült és a zöldet figyelte
hogy mennyi a távolság fűszál és fűszál közt
gilisztáknak regélt a halhatatlanságról
égi és földi muzsikusokról
Láttam őt egy rozoga buszon
öregekkel és fiatalokkal
akikkel elhitette hogy szépek
párás ablakokra rajzolt furcsa mintát
a bozontos szemöldökű sofőrrel
órakattogásról társalgott
Láttam Walt Whitmant amint
a zöldszéges ablakában csodálja
hosszú ősz szakállát
és testének formáját és tartalmát
és mosolyog aztán megnézi a járókelőket
és ugyanúgy mosolyog
Találkoztam Walt Whitmannel a Zöldpiacon
függőágyat keresett hogy a szabadban aludjon
piros-kék kockás takarójával és
egy doboz szivarral karnyújtásnyira

Láttam utcai gyerekekkel
szökdécselni fel-alá a fák közt a fákon
kerítéseken és köveken át
Láttam Walt Whitman arcát
egy pocsolyából vigyorogni
Vele mentem az úton
és amikor elfáradtam a hátán vitt
Walt Whitmannel kávézom a kávéfahéjjal
hintjük meg a cigaretta enyhén édes
tenger zaja a fejemben a fejében
madár éneke
a fejemben a fejében a hangszálaiban
időnként meglibben a függöny

Egy éjjel szétesett a ház

Álmatlanság

*Agysejtjeim létráján fel és alá futkos
az örület...*

Dsida Jenő

Árnyékaim egyenként téptem le a falról,
és lefektettem aludni.

Napok óta fehéren vibrál az ég,
nincs ember a kerítések mögött,
idegen tájakat látok az ablakon át.
A szél most más árnyékokat hoz,
hiába zárom be az ajtót:
a lefolyó csövéből tör elő,
vagy felszakítja az ablakon a tájat.

Láttam eltűnni a szomszéd kutyáját,
házam kéménye kinőtt a valóságból,
árnyékaim felmászta a falra,
álmatlanul lakják a szoba sarkait.
Azt mondják, a halálok száma
egyszer kiad egy életet.

Fagypont

Először a horizont kezdett égni,
majd a dombok és erdők.
Vibrálva közeledett a kertek felé.
Lángra kap a bőr.
A függönyt már elkapta,
s ahogy folytak a szálak,
elégtek az ablakok.
Azóta éjszakánként
víz fakad ki a szemből,
szőnyege szétterül a szobában.
Nehéz nem folyóvá lenni.
Mélyben gyökerező növények,
fonnyadó kanapé,
elszabadult tárgyak
csapódnak a falba.

Tulipánok

Már csak fekete tulipánokat
lehet kapni a virágárosoknál.
Azt mondják, változik a növények biológiája,
hogy ezeknek víz sem kell.
Akkortájt kezdtem sötétbe öltözni,
fel-alá vonszoltam magam céltalanul,
a test súlyosabb, amikor üres.

Papírhegyek nőttek ki a horizontból,
beléjük kap a szél,
dereng a lámpaoszlop,
fénye nem tud elcsorogni az utcasarokig.
A táj szorongása azoké a szavaké,
melyeket másnap letagadunk.

A beszivárgó fényt elnyelik a ruhák,
nagyobbak a tulipánok az ablak alatt.
Alig látszik a ház.

A bolondok közé mentem.

Egy éjjel szétesett a ház

A tárgyak akkor kezdtek fakulni,
amikor nem maradt elég napfény,
hogy elhiggyük, nem kell
a tegnapi sós vizében fáznunk.
Egyre sűrűbben töröltem le a port a házban,
szürke lámpafényben a tükröt;
benne él a tegnap, mert nem tud
mit kezdeni az elmúlással.
Amikor homályosodni kezdtek a végtagjaim,
magamat is gondosan leporoltam,
kiköptem a homokot,
ne tűnjek el túl hamar.

Egy éjjel szétesett a ház, süllyedt a talaj,
egy árnyék fel-alá szaladgált,
odébb sikoltozott egy másik.

Köd

A tető alatt is bőrig áztunk.
Mellettünk cigisdoboz, sár mosta borosüvegek,
hamutartó, benne barnuló hegy.
Azóta sem száradtunk meg, a napfény erőtlen,
nem tudja áttörni a bőrünkre tapadt vízcseppeket.
Gyakorolni kezdtem a némaságot,
a hegy nőtt, maga alá temette a szavakat.
Másnapra elfelejtettem létezésüket,
éjjelente mégis megjelennek.
Olyankor fölriadok, a köd már fényesen dagad
az ablakok mögött, marja az üveget.
Kitárom az összeset, nehogy betörje.
Reggel beszélni kezdesz, alig értem, talán azt mondd,
minket is szétmar a köd, bőrünk alá kúszik,
belak, elemésztí az emlékeinket.
Szomszéd veri az ajtót, ordítja, hogy
mi a franc történik, és kik vagytok,
hisz ez az udvar évek óta üresen áll,
de nem tudunk ajtót nyitni.
Túl súlyos rajtunk a víz,
és megvakultunk a fénytől.

A padló rései között

a bogarak időnként feljöttek a föld alól
fényt enni és kiszagolni
a haldoklókat
nyomaikban egy másik világ bűze
olykor napokig nyitva hagyom az ablakot
padlón fekve gyakoroltam először a halált
majd fürdővízben
ütközéskor nem reccsent az öreg akác
és egy egész erdő nőtte ki magát
a törött ablak szilánkjeiből
kötél varr mintát a nyakba
egy tükör folyamatosan nekem hadar
szavai darabokra hullanak

Kávé

Egy dohos kocsmá hívta meg az árnyékainkat.
Ajtaja megkövült,
mire megtaláltalak.

Bent fúj a szél.

Mi egymással szemben,
ujjlenyomat az asztalon;
cigarettaízom.

Megölhetnélek.
Megölhetnél.

A szavak elgurulnak, utánuk kapunk,
némák vagyunk.
Az idő nem telik,
mehúzódik a plafon sarkában.

Mindketten tudjuk:
leomló falak között
örökké várni fogunk a készülő kávéra;
ujjaink az asztalra dermednek;
a fehérség nem oszlik el,
és a láthatatlanság
újra meg újra megfertőzi atomjaid,
én pedig ugyanúgy fogok remegni.

Fekete lyuk

Hátizsákom kacatokkal tele,
olykor felcserélődnek a pulóverek karjai,
eltűnik egy váltás zokni,
megsárgul a könyv lapja.
A pályaudvar nem enged nagy bizonyságokhoz.

Papír a láb, korhadó padok vonzásában
hullámzó testek fizikáját
és a szél lélektanát fejtegetem.
Hogy hány löket kell a repüléshez.
Hátizsákom tartalma egyenlő
a szavakkal, melyeket éjjelente
öntudatlanul motyogok,
a lepedő fölszívja a betűket,
időnként torz hangon megszólal,
ágyneműt naponta mosok,
de túl régi benne a folt.

Minden cipzár mögött más félelem rág,
ma reggel én beszélék:
hátizsákomba zárom a halált.

Kövek

Az ember álmában kezd kővé válni.
Amikor fölfedeztem rajtad az első nyomokat,
elhatároztam, örökre leszokom az alvásról.
Nem zavar, hogy ordításba fagysz;
az sem, hogy lassan *nem vagy*,
csak egy tehetetlen szobor.
Felhagytam az inszomniával,
mégsem álomban kezdtem el megkövülni; észrevettem,
hogy a cigarettafüst megreked, nincs mit kifújni,
minden felület egyformán érdes,
apad a létezés, a víz a testben.
Napok óta egyhelyben fekszel,
szemeid üveggolyók a jégen.
Még pár nap,
és melléd dermedek.

Inggallérod mögött

Lassan elnyeltek a fekete ruhák.
Belakták a házad, egy sötét,
kirívó folt lett a puszta közepén,
tartalom és forma nélkül.
Áll, olykor lebeg, hív,
és magába kényszerít.
Az inggallérod mögött
láttam egyszer egy ösvényt,
mely ugyanúgy rejtett
mindent és semmit.
Sötét volt, mint az ármány.
Te csak annyit mondtál,
új mosószered van,
a nővéredtől, akit fölfalt a téboly.
Egyszer elvágtd az ujjad,
de nem vér folyt,
hanem forró szurok.
Gyerekkori rendellenesség,
legyintettél,
és takargatni próbáltad
a feltörő, sűrű gőzt.

Vagy-vagy

Kezdetben csak a tárgyaimat használtad.
A kedvenc csészémet, fogkefémet,
felpróbáltad ruháim, kiolvastad könyveim,
ott voltál, amikor lábat borotváltam,
amikor kávét főztem reggel.
Már mindenem neked adtam.
Otthagyhatsz, ahol akarsz,
vagy eltemethetsz.
Rám lapátolhatsz elfelejtett helyeket.

Elhal, mielőtt elérné

Egyre gyakrabban olvadnak el a színek.
A kanna füléről teámba csöpög a bíbor,
vörösös gőz kúszik a fal repedéseibe.
Reggel eltűnt egy fa,
most kéregszőnyegbe temetkezik a kert,
a moha zöldje lecsorog a háztetőn,
a fű belefutad.

Elmentem a régi óráshoz – fekete gödör a helye,
senki sem látta elfolyni az időt,
csak azt, hogy számok potyognak az órákról.
A hidak belesöpögnek a folyóba.
Senki sem integet a túlpartról.
Vonat füttyül hajnaltájt, de meg nem érkezik.

A Hold fénye elhal, mielőtt elérné
a hegy csúcsait.
Erről is hallgatunk.

Az ég cafatokban

Lopni kezdtük egymás jellemvonásait.
Akkoriban vertük le azt a régi lámpabúrát,
szilánkaiban lépkedtünk naphosszat.
Valahol mindig maradt belőle.
A kertben lyukasak, sárgák a növények levelei,
forgolódunk éjjel, hasogat az ágyhuzat.
Olyankor felkelsz, megállsz az ablak előtt,
igyekszel átlátni rajta. Messze vagyunk az utolsó utcától.
Leszálló ködbe csöpög a holdfény,
napközben nem beszélünk arról, hogy már nem tudjuk,
ki kicsoda, s hogy a tükör, mint egy fehér függöny,
elnyeli az igazságot, egyikünk sem mer mögé állni.
A kutya vonyít;
kint cafatokban mállik az ég.

Magunkra az udvart

Még nem ér el a küszöbig a fény,
amikor feltűnik, újból kinőttük magunkat;
a tegnapi ruhát, csizmát, kalapot.
Meg kell varrni a mai öltözéket:
elszámolni minden porccal és csonttal,
magunkra szabni az udvart a fákkal,
a fészerral, a szalmabálával,
így kiférünk a kapun, lépésünk nem
az erdőbe ér, ahol csak leszaggatnánk a fák
ágait, megtaposnánk a csipkebokrot.
Napokkal később találnánk haza,
már megközelíthetetlen volna a ház.
Itt senki sem mer túl soká távol maradni,
de nem mondja ki.
Semmit sem mondanak.

Bennünk a földrengések

Elhagyott darabjainkon megül a harmat.
Órák telnek el, mire rájövünk,
új otthont kell építenünk. Nyirkos a talaj,
bizonytalan, hány téglát bír még el ez a világ.
Földrengések ébresztenek föl,
hogy kételkedjünk, mielőtt
véletlenül leélnénk így egy életet.

Long Cold Summer

A te bolygódnak nincs gyűrűje,
és nem szabad meg, hogy merre keringjen,
mégsem szegi meg az ellipszist.

Mindig nyár van,
de sosincs elég meleg ahhoz,
hogy a szabad ég alatt aludjunk.

Takarókat húzol elő,
a műszálak hőmérséklete pontosan
megegyezik a bolygódéval.

Mindig betakarsz, elhitted velem,
hogy nincs hideg,
és én napokig nem fázom.

A bolygódon fürdeni lehetne a tulipánokban,
de a jegenyéket valahogy mégsem éri elég nap.

Csenevészek, sosem kérdeztem meg,
nem furcsállod-e,
hogy csak sárga leveleket hajtanak.

Egy reggel elárasztotta a bolygódat a víz,
akkor szorosan fogtalak,
azt hittem, beleszakad az összes jegenye.

A nyár még tart, csak hidegebb,
és a tulipánok színe változik.

Az esőárus

Munkács

A folyópartról néztük, ahogy a Klastrom-hegy
szemei felnyílnak.

Nyolc szeme volt. Csillogtak, mint a Hold.

Az alvó városra meredt: vibráló utcalámpákra,
macskakövekre, a Három Hídra.

Tövében a folyó márvánnyá fagyott.

A belőle sarjadó Fekete Erdő végén szakadék,
boszorkányok és a szentlélek tanyája.

Sokszor beszélgettünk a fenti világról esténként,
fürödtünk márvány folyóban,
kezünket-lábunkat sziklatestű növények szúrták.

Egyszer árnyak csorogtak le a hegyről.

A híd lába mögé bújtunk, azt hittük,
az erdőből jönnek fölégetni a partot.

Homlokunkon zsibbadtak az erek.

Aztán nem láttunk mást, mint két apácát
és öt árva tehenet.

Kolompjaikat csörgette a szél.

Mi a vonatok ablakán...

Mi a vonatok ablakán nem látunk ki,
de a többéves piszokba időnként
belefolyik egy patak kékje.
Mindenki beszél, de senki nem hall senkit –
a kerekek felőrlik a felesleges hangot.
Telt öregasszony kínál többnapos pékáruval,
hat napja volt karácsony,
egy másik zoknit árul, szentképeket háza falairól,
zsákban vergődik egy disznó,
visít a zajban.
Sosem lesz vége.
A férfiak a folyosón dohányoznak,
érdes kézfejük hidegebb az első sörnél.
Hajnalban vagyunk leginkább kiszolgáltatva.
Pontosan nem tudjuk, hova tartunk,
oszloplánc a megálló helye,
kutatunk az ablak után, melyben
először tűnik fel a beszkiidi alagút.

Senkik

A buszon az emberek némák, süketek,
lábuk elé néznek, „holnap ilyenkor ugyanez lesz”.
A busz ablakán az arcok elmosódott foltok,
széttörünk az üvegen, árnyékaink elfolynak,
többé nem találkozunk.

Az első lámpáig ötvenkét lépés, mellette kocsma,
udvara mindig üres, fagy van.
Isten fázik, ha az elhagyatott buszmegállókra néz.

Szinte rohanunk, hogy elérjük a fényt,
kérdéseinket az éjszakába dobáljuk,
a következő faluig már nem érnek el.
Meg sem hallotta senki.

Az esőárus

A szomszédasszony minden éjjel kimegy
a földekre, lila vödörrel áll az ég alatt –
az ég ilyenkor piszkoszöld, és az utcák üresek.
Akit kitagadnak az álmok, suttogva beszél.
A szomszédasszony esőcseppeket szed a réten,
azzal megy ki a piacra reggel,
mert manapság ritka a tiszta víz,
a könnyek vize pedig túl sós,
szemcséi a ruha szövetébe ragadnak,
vörösre marják a bőrt.
Akinak nem telik esővízre, az eladja
rövid ujjú ruháit, a pénzből álmokat vesz,
kilencvenkét napra elegendőt,
és a házba zárkózik átaludni a nyarat.
Vannak, akik az eső alá állnak éjjel,
és a nappalt alusszák át,
vannak, akik legurulnak a domboldalon
a harmatos fűben.
A szomszédasszony sziluettje zölden világít a réten,
várja, hogy megteljen a vödör,
készül a nyárra.

Ha kiszakítanánk

Otthon a víz fehér és keserű.
Anya mindig gondosan átszűri,
mielőtt meglocsolja a növényeit.

Anya növényei nem hervadnak,
gyökereik a cserépbe épülnek, behálózják az
agyag atomjait, ezért kapaszkodnak állhatatosan,
amikor át akarja ültetni őket.

Már évek óta nem festettünk – leveleik
helyenként a falba olvadtak, ha kiszakítanánk
belőlük, talán a tető is ránk zuhanna.

Szűretlen fény

Apa tenyerén térképek izzanak.
Meg akarnak születni,
hogy helyük legyen a létben.
Egy pillanatba dermednek a formák,
s az *egy* millió másba ágaz,
így teljes életűek a házak, melyek
udvarán nem változik semmi.
Apában a világok nem ütköznek –
eggyé fornak.
Az árnyékok eloszlanak a fűszálak között,
vagy egész hegyeket fednek el.
Szűretlen fényt ont az ég.
Éjjelente hallom olykor, ahogy szobájában
rajzanak a varjak.
Ahogy a csörgő patak kiszalad a vászonról,
és átáztatja a plafont.
Hajnalban fölszárítja az első fény.

Gőzölés

Évekkel ezelőtt betegen nagyapám
a forró gőz fölé dugta a fejem,
törülközöt húzott rám, és azt mondta,
elszámol százig. Mintha egy kitörő vulkán
fölé hajoltam volna, forró láva csapott belém,
végigcsorgott arccsontomon, majd visszacsöpögött
a kamillaillatú vulkán szájába.
Sötét volt. A külvilág megszűnt,
csak nagyapám dohányfüstös hangja számolt
tompán, szikáran, időt adott minden számnak.
Meg fogok fulladni, gondoltam, és egyre sűrűbben
kapkodtam levegő után.
Tűz futott végig józan gondolon, álmon,
beszüremlő madáréneken;
lángra kaptak kacskaringós utak az iskolától hazáig,
a jövő, amin lefekvéskor gondolkodtam.
Hamvaik a tűzforró vízbe hullottak.
Nagyapám rám szólt, *lélegezz mélyebben*,
nagyapám nyugodt volt, állandó,
megrendíthetetlen, minden szava,
megnyilvánulása szükségszerű.
Eltemettem magam, mire kimondta: *száz*.
Akkor kitortem a lángokból.
Mint télen az arca tapadó hópelyhek,
úgy szúrt a hideg,
benne nagyapám rekedt nevetése.

Csodák

A macskakövek miatt lehetett. A szekér zajos volt.
Amikor befordultak az utcánkba, anya azt suttogta,
maradjunk csendben.

Bizonyos értelemben nem voltunk jelen.
Mégis zörgetni kezdték a kaput, tudták,
hogy ott ülünk valamelyik szekrény mélyén,
a ruhák között.

A rongyoknak ósdi illatuk volt,
hosszú évtizedeken keresztül lógtak a vállfán.

Tátongó lyukakat hagytak az úton.
A szomszéd lány belezuhant az egyikbe,
azóta nem látták.
Nem nézünk a fákra útközben.

Olykor anya bement a kamrába krumpliért és répáért.
A kinőtt ruháinkat nem adta nekik,
mert a szövetbe fonódott egy részünk,
ezzel vigyázni kell.

A függöny mögül figyeltük ilyenkor anyát,
alakja túlnőtte a kaput, a szekeret a lovakkal,
az utca kápolnájáig nyúlt –
egy vénemberrel csoda történt, ő építette föl Istennek,
de a csodákról ma mindenki suttogva beszél.

Bogáncsok

Éjjel rám ragadnak a bogáncsok,
arra ébredek, hogy vakarózom.
Sötét van, messze a villanykapcsoló.
Visszafekszem, elnyel a dunyha,
zuhanok az ágy belsejébe.
Régen apával minden reggel
egy tölgy ágán üldögéltünk, majd
ráfeküdtünk a szélre,
most a kezemmel hadonászok,
elfelejtett ruhák és könyvek nyirkos illata
körülottem, kitapinthatatlan terek.
Közelednek a varjak, akiktől régen
apa védett meg.
Bogáncsok arcomon,
a villanykapcsoló nem működik.

Másvilágban

Amikor mindent letagadott a múlt,
kicserélődtek a tárgyak a házban.
Akkor dobtam ki az összes fényképet.
Megkövült idegenek
mosolyogtak ki egy végtelen pillanattól,
mert abban örökké élhetnek.
Előbb csak éjszaka beszéltek,
hallgatózott a hold,
én más világban andalogtam,
nem volt közöm holtakhoz.

Énünk egy idő után önmagát sírja ki,
elapad, mint a patak.
Túl sok halottat halmoztam fel –
kidobálom a pillanataikat.

Amikor megrepedtél

hidegebbek lettünk lám a télnél

Sziveri János

Azt mondtad, lassan elfelejtetted a jelent.

És hogy abban az új, fagyos világban
más nyelven beszélnek.

A tükrök egyenként törtek darabokra a házban –
fogyásod fázisai.

Félig már téged is betemetett a jég.

A szilánkok hovatarozását egy idő után nem lehet
számontartani, a jelenlét szűrni kezdett körülötted,
üveggolyószemekkel lested a sajnálkozókat.

Magadra nem néztél többé.

Jégcsapok csüngtek a plafonból.

Amikor megrepedtél, már az új nyelven szóltál,
madár didergett a zúzmarás kövön.

Ki látta?

Otthagytam a testem egy villamoson,
most megmotozhatja bárki,
válogathat kacatjaim közül.
A Szent Gellért tér felé rám dörgött az ördög,
kopár sziklákról ordította:
Ki látta manapság az Istent?

Az otthagyott test körül lelkek köröznek,
azt hiszik, újrakezdhetik,

de minden testet múltja szennyez.

Borízú szájjal ébredtem,
nyálkás eső zuhogott,
mikor pocsolóyába néztem,
eltakarták arcom a csikkek.

Ismeretlen

Amikor vörösen repedezett az ég alja,
az udvarban föltűnt egy rozsdás bicikli.
Vázára gazok másztak, formája vibrált a meszelt falon,
reggel a köddel gurult át a másvilágba.
Amikor az éj rázuhant a falura, idegen cigarettafüst
szivárgott át a szúnyoghálón.

Csak a csillagok

Amikor kihunytak a fények,
bezárkóztunk a házba, és a paplan alá
bújtunk, hogy ne lássuk a szomszédok halottait.
Másnap tudtuk meg: csak a csillagok estek le az égről.
Széttörtek az aszfalton hangtalanul.
Az újságban azt írták, kicsit sötétebb lesz,
és több hulla hever majd az utcán,
de a napok ugyanolyanok maradnak.

Tartalom

A fák ugyanolyanok

Száradás	— — — — —	9
Átrajzolt helyek	— — — — —	10
Háromszázhusz	— — — — —	11
A felhők felé	— — — — —	12
Burok	— — — — —	13
A dér	— — — — —	14
A harmat időnként	— — — — —	15
Akit hátrahagyunk	— — — — —	18
Amire csak a fák emlékeznek	— — — — —	21
A fák ugyanolyanok	— — — — —	24

Elneveztem rólad egy tengert

Tegnap a sirályok	— — — — —	27
Rituálé	— — — — —	28
Napfény délben	— — — — —	29

Madárraj	— — — — —	30
Elneveztem rólad egy tengert	—	31
A levelek sem	— — — — —	32
A hegy csak látomás	— — —	33
Érintkezések	— — — — —	47

Egy éjjel szétesett a ház

Álmatlanság	— — — — —	51
Fagypont	— — — — —	52
Tulipánok	— — — — —	53
Egy éjjel szétesett a ház	— — —	54
Köd	— — — — —	55
A padló réseai között	— — — — —	56
Kávé	— — — — —	57
Fekete lyuk	— — — — —	58
Kövek	— — — — —	59
Inggallérod mögött	— — — — —	60
Vagy-vagy	— — — — —	61
Elhal, mielőtt elérné	— — — — —	62

Az ég cafatokban	— — — —	63
Magunkra az udvart	— — — —	64
Bennünk a földrengések	— — — —	65
Long Cold Summer	— — — —	66

Az esőárus

Munkács	— — — —	71
Mi a vonatok ablakán...	— — — —	72
Senkik	— — — —	73
Az esőárus	— — — —	74
Ha kiszakítanánk	— — — —	75
Szűretlen fény	— — — —	76
Gőzölés	— — — —	77
Csodák	— — — —	78
Bogáncsok	— — — —	79
Másvilágban	— — — —	80
Amikor megrepedtél	— — — —	81
Ki látta?	— — — —	82
Ismeretlen	— — — —	83
Csak a csillagok	— — — —	84

Készült a Gyomai Kner Nyomda Zrt.-ben,
mely a Magyar Könyvkiadók
és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja,
a nyomda alapításának
138. esztendejében, 2020-ban.

Felelős vezető: Csöndes Zoltán vezérigazgató
www.gyomaikner.hu